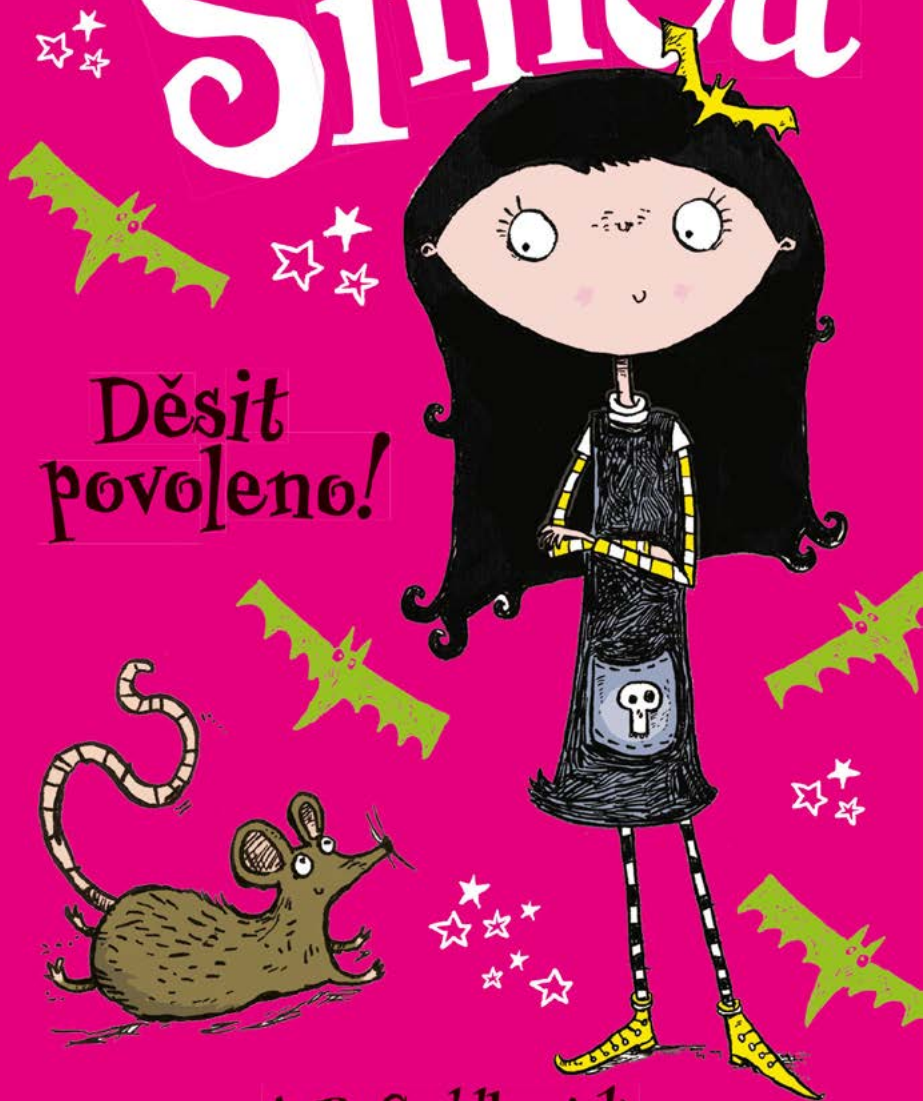

Strašácká Simča

Děsit
povoleno!

FRAGMENT

A. B. Saddlewick

Strašácká Simča

Děsit povoleno!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

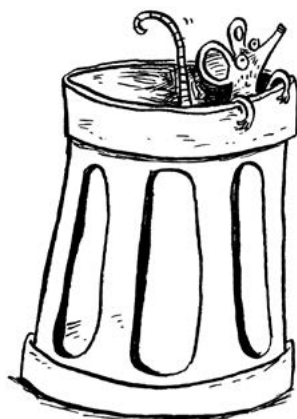
A. B. Saddlewick
Strašácká Simča Děsit povoleno! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

strašácká Simča

Děsit povoleno!

A. B. Saddlewick

Přeložila Anna Kučerová

FRAGMENT

Zvláštní poděkování patří Jimu Collinsovi

Text copyright © Working Partners Limited 2012

Cover design by Nicola _eobald

Illustration copyright © Buster Books 2012

Illustrations by Sarah Horne

Translation © Anna Kučerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7533-4 (1. zveřejnění, 2025)

ISBN e-knihy 978-80-253-7550-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Kapitola první

Simča netušila, jak dlouho to ještě vydrží. Během poslední vyučovací hodiny v Jarověži děvčata předváděla své řemeslné projekty – jeden nudnější než druhý. Občas se Simče vkradla na mysl otázka, zda její spolužačky nejsou náhodou z jiné planety. Nebo snad ona byla ta vetřelkyně?

Růženka Simonová upletla malinký růžový svetřík pro svého plyšového medvídka. Sára Košárková vylisovala nekonečno květin v obrovských bichlích – narcisy, sedmikrásky, zvonky, fialky. Ale že by natrhala aspoň něco zajímavého,

třeba jedovatý břečťan nebo masožravou mucholapku? To ne.

Simča Skácelová poplácala víčko své vaničky od zmrzliny a ujistila se, že jsou všechny větrací průduchy odkryté. Čekala, až na ni přijde řada – chtěla předvést něco mnohem zajímavějšího než plyšáky a zvadlé kytky. Něco, co si všechny její spolužačky zamilují.

Slečna Konvalinková se rozhlédla po třídě. „A k tabuli teď půjde...“

Simča se naklonila dopředu.

„... Sandra.“

Kruciš, pomyslela si Simča. Sandra byla její dvojče – a můžete vsadit boty, že ať už přinesla cokoli, bude to ještě mnohem nudnější než suché kytky a nevkusné hadry pro medvěda.

Sandra si poskočila a dohopsala do čela třídy. Simča přemýšlela, co sestra asi vytáhne z toho svého růžového batůžku. Ráno jí o tom nechtěla nic říct. Že by jednorožce z růžových okvětních lístků? Nebo náramek přátelství v duhových barvách?

Ne, bylo to ještě horší.

Sandra vytáhla bílou krabici, otevřela ji a obsah ukázala překvapené slečně Konvalinkové. Uvnitř Simča zahlédla obrovský růžový dort s nápisem z fialové cukrové polevy: „Nejlepší učitelka na světě.“

Spolužačky nadšeně tleskaly.

Simča se zakabonila. Neměly snad vyrobit něco zajímavého? Kde byly hmyzí farmy, strašidelné kostýmy nebo sklenice s houbovou marmeládou?

„Třikrát sláva slečně Kovalinkové!“ zvolala Sandra. „Hip, hip...“

„Hurá!“ skandovaly všechny dívky – kromě Simči.

„Děkuji,“ řekla slečna Konvalinková. „Další báječný příspěvek, Sandro. Dala bych ti zlatou hvězdičku, ale tento měsíc už jsi dosáhla maxima.“

Simča protočila oči. *Pokud považujete dort za něco tak skvělého, jen počkejte, s čím přijdu já!*

„Kdo dál?“ Slečna Konvalinková se rozhlédla po třídě a vzdychla. „Inu, hádám, že už všichni své výrobky předvedli. Zbývá Simča.“

Mezi děvčaty se ozvalo úpění.

„Strašáckou Simču ne!“ vykřikla Růženka z první lavice.

„Doufám, že tentokrát nepřinesla žádnou sbírku mrtvejch brouků,“ poznamenala Alenka Janová.

„Hlavně ji nenechte zase mluvit o červech!“ přidala se Zuzka Lvová. „Před chvílí jsme obědvaly.“

Sára opatrně zvedla ruku. „Můžu jít prosím na záchod, slečno?“

„Vydrž vteřinku,“ odpověděla slečna Konvalinková. „Ať už to máme za sebou.“

Simča stanula před třídou s vaničkou od zmrzliny v rukou. „Přinesla jsem svého mazlíčka,“ začala. „Jmenuje se Quentin.“

Zatímco opatrně otevírala víčko, Zuzka si zakryla oči dlaněmi.

Uvnitř ležel kamínek a k němu byl připevněný kousek černé látky.

Růženka natahovala krk jako žirafa, aby nahlédla dovnitř. „Ty máš za mazlíčka šutr? S pláštíkem? A říkáš mu Quentin?“

„Říkala jsem, že je magor,“ vykřikla Sára.

„Quentin není kámen,“ opravila je Simča. „Musel mi utéct!“

Děvčata se rozpačitě zavrtěla.

„Není se čeho bát,“ dodala Simča. „Jenom *divoké* krysy přenášejí nemoci.“

Všechny dívky bleskurychle vyskočily na židle a daly se do křiku. Všechny – kromě Sandry. Seděla v lavici klidná jako socha, pera srovnaná v úhledné řadě, na rtech zlomyslný úsměv. Úsměv, který si šetrila na chvíle, kdy Simču dostala do potíží.

Simča ale neměla čas starat se o sestru. Musela uklidnit třídu – a najít Quentina.

„Mohly byste prosím přestat ječet?“ požádala. „Quentin je v cizím prostředí nervózní.“ Ale

nebylo to k ničemu. Přes ty vyděšené skřeky neslyšela ani samu sebe.

Slečna Konvalinková vstala zpoza katedry a zahřměla: „Ticho!“

Ve vteřině by bylo slyšet spadnout na zem špendlík. „Slečna Skácelová na nás očividně zkouší další ze svých hloupých žertíků!“

Simča si všimla, že papíry na stole slečny Konvalinkové se daly do pohybu. Pod nimi zahlédla dlouhý černý ocas, který se mrskal tam a zpět.

„Ehm, slečno Konvalinková...“, hlesla.

Papíry znovu zašustily a najednou se Quentin vyšplhal na stůl, drápky škrábaly po dřevěném povrchu. Šedá srst mu trčela v chomáčích a v různých očkách skotačila zvědavá jiskra. Postavil se na zadní a zkoumavě si prohlížel třídu.

Dívky ztuhly. S vytřeštěnýma očima sledovaly krysu.

„Na jeden den už jsi nadělala dost zmatku,“ řekla slečna Konvalinková, která Quentina zatím nezpozorovala.

„Ale slečno –“

„Ale nic! Běž za dveře a přemýšlej, cos provedla!“ Obrátila se ke třídě. „A vy okamžitě slezte z těch židlí!“

Simča se chystala malého Quentina popadnout a odejít.

Vtom krysa odcupitala na okraj stolu – a skočila. Přistála na sukni slečny Konvalinkové a zachytila se drápky. Třída vybuchla v novém kole panického kvílení.

„Co to...?“ zamumlala učitelka a začala se točit jako káča. Quentin vyděšeně vypískl, prosmýkl se jí po zádech a zmizel ve svetru. Teď už ječela i slečna Konvalinková. Zmítala se v divokém tanci a mávala rukama jako hrůzostrašný větrný mlýn.

„Nehýbejte se, slečno!“ zakřičela Simča.

Učitelka ztuhla.

Vtom jí z výstřihu vykoul Quentinův čumák.

Slečna Konvalinková pomalu sklopila zrak. Jakmile její pohled spočinul na kryse, hrůzou

zbledla. Simča spatřila, jak jí Quentin oplácí úsměv – nad spodním rtem mu vykukovaly malé žluté zoubky.

Slečna Konvalinková otevřela ústa, ale nevydala ani hlásku. Roztrásla se jí kolena. Simča přiskočila a stáhla Quentina z učitelčina ramene. Ve chvíli, kdy si ho pevně přitiskla k hrudi, slečna Konvalinková bezvládně klesla k zemi.

Kapitola druhá

O patnáct minut později stála Simča v kanceláři ředitelky Fenyklové.

Byla tu snad už po milionté. Paní Fenyklová jako vždy seděla za svým dokonale uklizeným stolem v dokonale nažehlené halence a přísně Simče vyhubovala. Pak ji varovala, aby už nikdy nic takového nedělala, a nechala ji odejít. Ve výsledku to vlastně nebylo tak hrozné.

„Simono Skácelová,“ začala paní Fenyklová. „Tohle je neslýchané! Je to ještě horší, než když jsi tehdy obarvila pečené fazole na zeleno! Dokonce ještě horší než ten incident s vlčí maskou!“

Simča nemohla uvěřit, že paní Fenyklové ta maska pořád leží v žaludku. Jak měla vědět, že je školník takový strašpytel? Nečekala, že odhodí mop a vyletí ven jako raketa.

„Měla to být legrace,“ vysvětlila.

„Pan Kočí to ale za legraci nepovažoval,“ ohradila se ředitelka. „Potřeboval na zotavení celý měsíc! A teď tohle. Nemusím ti snad vysvětlovat, Simono, že krysy do školy nepatří. Prostě je to... nevhodné.“

Paní Fenyklová byla posedlá pořádkem. Všechno ve škole muselo být přesně tam, kde má, a dělat přesně to, co má. Od propisek až po žáky.

„Quentin není žádná hrůzostrašná krysa,“ hájila se Simča. „Naopak, je až moc plachý. To zbytek třídy by měl být v průšvihu! Kdyby ho holky neděsily tím svým křikem, našla bych ho mnohem dřív.“

„Lituji, Simono, ale už nebudu poslouchat žádné další výmluvy. Je načase čelit faktům. Zkoušeli jsme to s tebou a zkoušeli, ale zjevně to

nefunguje. Slečna Konvalinková se bude dávat do pořádku pěknou řádku dní a škola si nemůže dovolit přijít o další zaměstnance. Budu tě muset požádat, abys Jarověž opustila.“

Opustila? Simča tomu nemohla uvěřit. Ani slovo o tom, že by se měla omluvit. Ani slovo o tom, že by neměla vyvádět žádné další lumpárny. Rovnou ji vyloučili!

„Ale –“

„Mrzí mě to, Simono, ale žádnou jinou možnost nevidím.“

Než Simča stačila cokoli namítnout, paní Fenyklová sáhla po sluchátku a vytočila telefonní číslo. „Dobrý den, tady Radoslava Fenyklová. Ano, z Jarověže. Napadlo mě, že byste mi mohla pomoci. Potřebovala bych zařídit přestup žákyň Simony Skácelové.“

Simča nevěřila svým uším. Směla vůbec paní Fenyklová něco takového udělat?

„Chování?“ zeptala se paní Fenyklová. „Och, chová se příšerně! S ničím horším jsem se jaktěživ

nesetkala. Ty věci, co si dovoluje... však uvidíte sami. Výborně. Děkuji vám.“

Paní Fenyklová položila telefon, zavřela oči a usmála se, jako by právě vklouzla do teplé lázně. „Dobré zprávy,“ řekla. „To byla ředitelka Kazidřeva. Říkala, že tě přijme.“

Simča byla zmatená. „Divím se, že mě po tom popisu vůbec chtěla.“

„Nesmysl. Myslím, že tam skvěle zapadneš.“

Zdalo se, že paní Fenyklové při těch slovech jemně zacukaly koutky.

„Informuji tvé rodiče. Nastoupíš hned v pondělí. Škola je uprostřed lesa severně od Letohradu. Doveze tě tam autobus ze stejné zastávky, kde staví i ten náš.“

„Ale jak poznám, kterým mám –“

„Poznáš. To ti můžu zaručit.“

Simča si pomyslela, že škola ve strašidelném lese zní poněkud zvláštně, ale pořád lépe než Jarověž. A určitě zajímavěji.

„Fajn,“ řekla. „Půjdu tam.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Strašácká Simča – Děsit povoleno!

.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.